

Nieuwsbrief OR Updates 2026-10

Nummer 10, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:592](#) 10-04-2026

Oprichters Getir/Mubadala

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:2904](#) 11-05-2026

Ontslagen bestuurder/Transcend Packaging B.V.

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:1291](#) 21-04-2026

Afwijzing faillissementsaanvraag, niet gebleken van vordering uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:562](#) 14-04-2026

Bestuurders Dudok Groep/De Bruijn q.q.

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:268](#) 05-02-2026

Uitstootprocedure Laseth/Kloekenland

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:2604](#) 02-12-2025

Verkoop familiebedrijf. Besluitvorming door certificaathouders. Onrechtmatig handelen bestuurders jegens certificaathouder?

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:2294](#) 29-04-2026

Stichting Naleving CAO voor Uitzendkrachten/Uitzendbedrijf en bestuurder

RECHTSPRAAK

Ontslagen bestuurder/Transcend Packaging B.V.

Een statutair directeur wordt zowel arbeidsrechtelijk als vennootschapsrechtelijk rechtsgeldig ontslagen. De bestuurder verzoekt toekenning van een billijke vergoeding, de transitievergoeding, achterstallige bonus en een schadevergoeding voor niet verkregen aandelen(opties). Anders dan de kantonrechter kent het hof aan bestuurder een billijke vergoeding toe en oordeelt het hof dat de bestuurder recht heeft op een deel van zijn bonus en op schadevergoeding omdat hij niet in de gelegenheid is gesteld gebruik te maken van zijn optierechten op aandelen.

Feiten

Verzoeker ('de Bestuurder') heeft op grond van een arbeidsovereenkomst gewerkt bij Transcend Packaging B.V. ('Transcend') en is tevens benoemd tot statutair directeur. Transcend heeft de Bestuurder op 25 april 2024 laten weten dat zijn dienstverband, vanwege een herstructurering, per 26 juli 2024 zal eindigen. De AVA heeft vervolgens besloten de Bestuurder op 30 juli 2024 per direct te ontslaan en de arbeidsovereenkomst te beëindigen per 1 november 2024. De Bestuurder is op 19 juli 2024 uitgenodigd voor de AVA, maar is niet verschenen. De Bestuurder voert aan een gewone werknemer te zijn geweest en minimale taken en werkzaamheden als directeur van Transcend te hebben gehad. Er zou geen geldige benoeming als directeur zijn geweest, waardoor de uitzondering van artikel 7:671 lid 1 aanhef en onder e BW zich niet voordoet, aldus de Bestuurder. Overigens betwist de Bestuurder ook de gestelde bedrijfseconomische omstandigheden.

De Bestuurder berust in het ontslag, maar heeft in eerste aanleg toekenning van een billijke vergoeding, de transitievergoeding, achterstallige bonus en een schadevergoeding voor niet verkregen aandelen(opties) verzocht. De kantonrechter heeft geoordeeld dat de Bestuurder tot statutair directeur is benoemd en dat het ontslag als statutair bestuurder rechtsgeldig tot stand is gekomen. Gelet op de 15 april-uitspraken is met het besluit van de AVA ook een eind

gekomen aan de arbeidsrechtelijke relatie tussen partijen. Transcend heeft de bedrijfseconomische omstandigheden voldoende onderbouwd en er is gebleken dat herplaatsing niet mogelijk was, aldus de kantonrechter. De billijke vergoeding is afgewezen. De transitievergoeding is wel toegewezen. De kantonrechter heeft voorts geoordeeld dat de Bestuurder geen recht heeft op een deel van zijn bonus, nu vaststaat dat hij niet alle doelen heeft behaald. Het verzoek om schadevergoeding wegens niet verkregen aandelen(opties) is afgewezen.

De Bestuurder heeft hoger beroep ingesteld. Het hof heeft in een tussenbeschikking geoordeeld dat de opzegging van de arbeidsovereenkomst niet rechtsgeldig is en dat Transcend de Bestuurder een billijke vergoeding moet betalen. Het hof heeft verder beslist dat de Bestuurder aanspraak heeft op het tweede deel van de overeengekomen bonus. Het hof heeft het oordeel over de door de Bestuurder verzochte verklaring voor recht over geleden schade door niet verkregen aandelen(opties) aangehouden en om nadere informatie verzocht in verband met de uitleg van artikel 34 in de arbeidsovereenkomst. Partijen hebben zich bij akte uitgelaten.

Oordeel

Het hof oordeelt als volgt. Artikel 34 van de arbeidsovereenkomst, met de aanhef “Employee Benefits” luidt: “The Employee shall be a participant in the Company’s Enterprise Management Incentive Scheme or such other share option scheme as approved by the Board of Directors (a Share Option programme). The Employee shall receive shares to the equivalent value of £ 160.000 over a three year period at an option price of £ 5,50 per share subject to the achievement of KPI’s that have been determined to measure his success.” Partijen verschillen van mening over de uitleg van artikel 34.

Het hof heeft na de verkregen informatie geen aanleiding om anders te denken over de uitleg van artikel 34 en handhaaft dus de uitleg zoals verwoord onder 1.0. 3.17 van de tussenbeschikking. De overeengekomen regeling houdt in dat de Bestuurder het recht krijgt om over een periode van drie jaar aandelen te kopen tegen de overeengekomen prijs van £ 5,50 per aandeel tot een totale waarde van £ 160.000. Het hof verwijst naar wat het in de tussenbeschikking hierover heeft overwogen, en in het bijzonder naar de aan de arbeidsovereenkomst voorafgaande correspondentie. De Bestuurder vraagt daarin om “shares”, maar Transcend maakt in reactie duidelijk dat het gaat om “Stock Options”. Het begrip ‘options’ komt ook tweemaal terug in de tekst van artikel 34, waarmee de Bestuurder door ondertekening van de arbeidsovereenkomst akkoord is gegaan. In dat artikel staat weliswaar ook “shall receive shares”, maar omdat het gaat om een voorwaardelijke regeling over een periode van drie jaar (de regeling is immers afhankelijk gesteld van het behalen van

KPI's), is niet aannemelijk dat met het vervolg van de zin is bedoeld voor de Bestuurder een verplichting tot aankoop van aandelen in het leven te roepen, ook als de aandelenprijs lager zou zijn dan het overeengekomen bedrag van £ 5,50, zoals de uitleg van de Bestuurder zou meebrengen. Anders dan de Bestuurder stelt, vindt het hof ook niet dat het feit dat partijen overeenstemming hebben bereikt over een totaalbedrag van £ 160.000, zoals opgenomen in artikel 34, erop duidt dat bedoeld is dat de Bestuurder aandelen kosteloos voor dat bedrag zou verkrijgen. Ook bij een optieregeling kunnen partijen immers overeenkomen dat tot een bepaald bedrag het recht ontstaat om aandelen tegen een vaste prijs te kopen. Het aantal daarvan wordt dan begrensd door het overeengekomen bedrag.

Vaststaat dat de Bestuurder niet in de gelegenheid is gesteld om gebruik te maken van zijn optierechten. Dat betekent dat Transcend de overeenkomst in zoverre niet is nagekomen en de verklaring voor recht toewijsbaar is. Aannemelijk is dat de Bestuurder hierdoor schade lijdt. De hoogte van de schade moet in een schadestaatprocedure nader worden bepaald.

Redactie, mei 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 11-05-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:2904

Zaaknummer: 200.352.306

Rechters: A.E.F. Hillen, C. Hoogland en D.M.A. Bij de Vaate

Advocaten: M.C. de Jong en S.A.M. van Steekelenburg

Wetsartikelen: 3:296 BW

RECHTSPRAAK

Stichting Naleving CAO voor Uitzendkrachten/Uitzendbedrijf en bestuurder

Een uitzendbedrijf alsook haar bestuurder worden hoofdelijk veroordeeld tot naleving van uitzendcao's en tot betaling van een forfaitaire schadevergoeding aan de stichting die toeziet op een correcte naleving van deze cao's. Het kan de bestuurder van de vennootschap ernstig worden verweten dat de vennootschap niet (langer) heeft meegewerkt aan het door de stichting begonnen onderzoek.

Feiten

De Stichting Naleving CAO voor Uitzendkrachten ('SNCU') heeft als taak het toezien op een correcte naleving van de cao voor uitzendkrachten en de cao Sociaal Fonds voor de Uitzendbranche ('de cao's'). Op 26 september 2023 is SNCU een onderzoek begonnen naar naleving van de cao's door een bedrijf in de uitzendbranche ('de Vennootschap'). Op 28 november 2023 heeft de Vennootschap de verzochte gegevens aan SNCU aangeleverd. SNCU heeft vervolgens aan de Vennootschap medegedeeld dat er een gegrond vermoeden is van niet-naleving van de cao's door de Vennootschap en dat is besloten een nalevingsonderzoek bij de Vennootschap in te stellen. In de maanden daarna heeft SNCU de Vennootschap herhaaldelijk gesommeerd om contact op te nemen met een onafhankelijk controlebureau om een nalevingsverzoek in te plannen. De Vennootschap heeft niet gereageerd. SNCU vordert in deze procedure hoofdelijke veroordeling van onder meer de Vennootschap en haar bestuurder tot naleving van de cao's indien en voor zover deze algemeen verbindend zijn verklaard, en betaling van € 100.000 aan SNCU als forfaitaire schadevergoeding.

Oordeel

De kantonrechter oordeelt als volgt.

Naleving cao's en betaling schadevergoeding door de Vennootschap

De Vennootschap heeft niet betwist dat zij onder de werkingssfeer van de cao's valt. Zij is daarom verplicht de cao's na te leven tijdens de periodes dat de cao's algemeen verbindend zijn verklaard. Hieronder valt ook de verplichting tot het verlenen van medewerking aan een nalevingsonderzoek door een afspraak in te plannen met een door SNCU aangewezen controlebureau. De kantonrechter veroordeelt de Vennootschap dan ook tot naleving van de cao's zoals SNCU heeft gevorderd. Ten aanzien van de gevorderde schadevergoeding overweegt de kantonrechter dat SNCU niet heeft gesteld wat de concrete schade is die zij lijdt door het niet meewerken van de Vennootschap aan een nalevingsonderzoek. Nu het wel aannemelijk is dat SNCU enige schade heeft geleden, wijst de kantonrechter de vordering toe tot een bedrag van € 5000.

Bestuurder hoofdelijk aansprakelijk

SNCU stelt dat de weigering van de Vennootschap om mee te werken aan een nalevingsonderzoek het directe gevolg is van het (niet) handelen van de huidige bestuurder van de Vennootschap. Zij stelt dan ook dat de bestuurder op grond van bestuurdersaansprakelijkheid hoofdelijk aansprakelijk is voor de naleving van de cao's en de te betalen forfaitaire schadevergoeding. De kantonrechter is het hiermee eens. Het kan de bestuurder van de Vennootschap ernstig worden verweten dat de Vennootschap niet (langer) heeft meegewerkt aan het door SNCU begonnen onderzoek. Volgens de bestuurder was sprake van een overmachtsituatie, omdat hij van 22 februari 2024 tot 4 februari 2025 gedetineerd was in Duitsland. Dit verweer treft geen doel. In die situatie had van de bestuurder immers mogen worden verwacht dat hij een derde zou machtigen om tijdens zijn afwezigheid aan de verplichtingen van de onderneming te voldoen. Dit leidt ertoe dat de bestuurder hoofdelijk zal worden veroordeeld tot naleving van de cao's en tot betaling van de forfaitaire schadevergoeding.

Redactie, mei 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 29-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:2294

Zaaknummer: 11316748 UC EXPL 24-6403 (hoofdzaak) en 11623293 UC EXPL 25-2803

Rechters: D.A. van Steenbeek

Advocaten: M.H.D. Vergouwen, D.P. op den Velde en E. Hoekstra

Wetsartikelen: Wet AVV

RECHTSPRAAK

Afwijzing faillissementsaanvraag, niet gebleken van vordering uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid

Niet summierlijk is gebleken van een vorderingsrecht uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid. Partijen verschillen op zo'n beetje alle relevante punten van mening. Zonder nader feitenonderzoek kan niet worden geoordeeld over de stellingen over en weer. De faillissementsprocedure leent zich echter niet voor een dergelijk onderzoek.

In deze procedure heeft een schuldeiser het faillissement aangevraagd van een natuurlijke persoon die bestuurder is van de vennootschap aan wie de schuldeiser leningen heeft verstrekt, die inmiddels opeisbaar zijn. De schuldeiser verwijt de bestuurder een constructie te hebben opgetuigd waardoor de schuldeiser is achtergebleven met een vordering op een lege bv. Hij stelt dat de bestuurder daarmee aansprakelijk is voor de terugbetaling van de geldleningen.

De bestuurder betwist dat hij privé aansprakelijk is voor vorderingen van de bv. Hij stelt dat de bv nog actief is en dus (mogelijk) verhaal biedt. Daarnaast betwist hij dat hij een constructie heeft opgetuigd. Hij stelt juist dat hij acties heeft ingesteld om de betreffende constructie teruggedraaid te krijgen.

Het gerechtshof Den Haag concludeert dat van het bestaan van de vordering van de schuldeiser niet summierlijk is gebleken. Partijen verschillen – zo constateert het hof – op zo'n beetje alle relevante punten van mening. Zonder nader feitenonderzoek kan niet worden geoordeeld over de stellingen over en weer. Voor een dergelijk onderzoek is in een faillissementsprocedure echter geen plaats. Het hof bekrachtigt dan ook het vonnis in eerste aanleg.

De aangewezen route voor de schuldeiser om zijn vordering betaald te krijgen, is een civiele bodemprocedure om de gestelde vordering te laten vaststellen.

W.T.N. Vlasveld, mei 2026

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:1291

Zaaknummer: 200.366.798/01

Rechters: J.M. van der Klooster, I. Brand en A.J. Swelheim

Advocaten: N.F. Barthel en J.J. Scheltema

Wetsartikelen: 1 Fw en 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Bestuurders Dudok Groep/De Bruijn q.q.

In het faillissement van Dudok Groep stelt de curator de (feitelijke en statutaire) bestuurders aansprakelijk op grond van artikel 2:248 BW. De rechtbank wees de vordering toe, maar het hof laat de beslissing van de rechtbank niet in stand. Weliswaar is de deponeringsplicht van artikel 2:394 BW geschonden en is een andere belangrijke oorzaak van het faillissement niet aannemelijk gemaakt, maar het hof overweegt dat schuldeisers niet zijn benadeeld. Alle schuldeisers zijn betaald of kunnen zich, vanwege borgstellingen van de bestuurders of aansprakelijkheid van andere vennootschappen binnen de fiscale eenheid, op derden verhalen. De curator heeft ten onrechte geen gedegen onderzoek gedaan naar in het faillissement ingediende vorderingen en nagelaten met de bestuurders in overleg te treden over een oplossing. Vanwege de geringe aard en ernst van de onbehoorlijke taakvervulling en de wijze waarop het faillissement is afgewikkeld, matigt het hof het bedrag waarvoor de bestuurders aansprakelijk zijn tot nihil.

Feiten

Dudok Groep B.V. ('Dudok Groep') was een holdingvennootschap die alle aandelen hield in diverse horecaondernemingen ('de deelnemingen'). De vennootschap had één statutair bestuurder en twee feitelijk beleidsbepalers (gezamenlijk: 'de bestuurders'), die via hun persoonlijke holdings tevens aandeelhouder waren. Op 15 september 2020 is Dudok Groep failliet verklaard. De curator heeft de bestuurders aangesproken op grond van artikel 2:248 BW wegens kennelijk onbehoorlijk bestuur. Aan zijn vordering legde hij ten grondslag dat de jaarrekeningen over 2016, 2017 en 2018 niet respectievelijk niet tijdig waren gepubliceerd (schending van de publicatieplicht ex art. 2:394 BW) en dat de bestuurders door middel van een herstructurering alle verdien capaciteit uit Dudok Groep hadden laten verdwijnen en ten

onrechte toestemming hadden verleend voor een dividenduitkering, terwijl externe schuldeisers onbetaald bleven. De rechtbank wees de vordering toe en veroordeelde de bestuurders tot betaling van het faillissementstekort, met een voorschot van € 400.000.

De herstructurering waarop de curator doelt, vond plaats in 2018. De bestuurders hebben in dat kader de aandelen in de deelnemingen uit Dudok Groep gehaald en – via hun persoonlijke holdings – uiteindelijk ondergebracht in een nieuw opgerichte joint venture-structuur. De koopsommen voor de aandelen zijn niet daadwerkelijk aan Dudok Groep voldaan, maar omgezet in geldleningen. Vervolgens is op 28 december 2018 tot een interim-dividenduitkering van € 3,5 miljoen besloten, die evenmin is uitbetaald maar is verrekend met de geldleningen van de persoonlijke holdings aan Dudok Groep. Als gevolg van de herstructurering beschikte Dudok Groep niet langer over deelnemingen of andere reële vermogensbestanddelen.

Schending publicatieplicht, geen ontzenuwing bewijsvermoeden

In hoger beroep staat niet ter discussie dat de publicatieplicht is geschonden en dat het bewijsvermoeden van artikel 2:248 lid 2 BW daarmee is geactiveerd. De bestuurders betogen dat de coronacrisis de werkelijke oorzaak van het faillissement is geweest: door de gedwongen horecasluitingen droogde de inkomstenstroom uit de deelnemingen op, waardoor zij de resterende schuldeisers van Dudok Groep niet meer konden voldoen conform een onderlinge afwikkelafpraak. Het hof verwerpt dit verweer. Doordat de deelnemingen als gevolg van de herstructurering uit het vermogen van Dudok Groep waren gegaan en er geen reëel vervangend vermogensobject voor in de plaats was gekomen, had Dudok Groep zelf geen recht meer op winstuitkeringen uit de deelnemingen. De afwikkelafpraak was slechts een onderlinge afspraak tussen de bestuurders waaraan Dudok Groep en haar schuldeisers geen rechten konden ontleen. Het nalaten om de schuldeisers een rechtstreekse aanspraak te geven, dient de bestuurders te worden toegerekend. Het bewijsvermoeden is daarmee niet ontzenuwd.

Matiging tot nihil

Niettemin matigt het hof de aansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 lid 4 BW tot nihil. Het hof overweegt daartoe dat van schuldeisersbenadeling in feite geen sprake is. De bestuurders hebben onderbouwd dat zij in het kader van de afwikkelafpraak het nodige hebben gedaan om de schuldeisers te voldoen. Ten tijde van de herstructurering resteerden slechts drie externe schuldeisers. De vordering van het administratiekantoor is na het faillissement ingetrokken. Met een andere schuldeiser is een aflossingsregeling getroffen, gezekerd door persoonlijke borgstellingen van de bestuurders, en deze vordering is buiten het

faillissement om afgewikkeld. De enige resterende vaststaande vordering betreft de Belastingdienst, die zich echter ook rechtstreeks kan verhalen op de deelnemers als hoofdelijk verbonden leden van de fiscale eenheid. Geen van de schuldeisers is dus onbetaald én onverhaalbaar gebleven.

Het hof neemt bij de matiging tevens de wijze van afwikkeling van het faillissement in aanmerking. Het hof overweegt dat van een curator mag worden verwacht dat hij een gedegen onderzoek doet naar de ingediende vorderingen alvorens een aansprakelijkheidsprocedure te starten. De curator heeft dat hier nagelaten: van de zes ingediende vorderingen bleken er twee onjuist, een derde stond voor een te hoog bedrag op de crediteurenlijst en naar een betwiste vordering had de curator in vijf jaar geen deugdelijk onderzoek verricht. Een behoorlijk onderzoek had aanleiding moeten zijn om met de bestuurders in overleg te treden over een oplossing, in plaats van een procedure te starten. De curator heeft zelf geen schikkingsvoorstel gedaan.

Het hof vernietigt het vonnis voor zover de bestuurders zijn veroordeeld tot schadevergoeding en betaling van het voorschot. De verklaring voor recht dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur blijft in stand, maar de aansprakelijkheid wordt gematigd tot nihil. De curator wordt veroordeeld in de proceskosten van beide instanties.

S.W.M. Kessels, mei 2026

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 14-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:562

Zaaknummer: 200.330.020/02

Rechters: G.C. de Heer, J.S. Honée en R.J. van Galen

Advocaten: J.C. Debije en J.P.M. Borsboom

Wetsartikelen: 2:248 BW en 2:394 BW

RECHTSPRAAK

Uitstootprocedure Laseth/Kloekenland

In deze procedure bij de OK vordert een aandeelhouder betaling van achterstallige managementvergoedingen na arbeidsongeschiktheid, terwijl de andere aandeelhouder verzoekt om uitstoting van deze aandeelhouder. Centraal in deze procedure staat de vraag hoe de managementovereenkomst dient te worden uitgelegd en wanneer deze kan worden beëindigd. De OK oordeelt dat gedurende de eerste zes maanden van arbeidsongeschiktheid de volledige managementvergoeding verschuldigd blijft en dat daarna slechts een vermindering tot 50% mogelijk is. Daarnaast vormt de regeling over arbeidsongeschiktheid een beperking op de contractuele opzeggingsmogelijkheden, waardoor beëindiging van de overeenkomst pas twaalf maanden na aanvang van de arbeidsongeschiktheid werking heeft. De vennootschap wordt veroordeeld tot betaling van de achterstallige managementvergoeding. Ten aanzien van het uitstootverzoek oordeelt de OK dat de verhouding tussen de aandeelhouders duurzaam is ontworpen met als gevolg een structurele impasse op zowel aandeelhouders- als bestuursniveau. Dit schaadt het belang van de vennootschappen zodanig dat het gezamenlijk aandeelhouderschap niet langer kan worden geduld. De verstoorde verhoudingen zijn aan beide DGA's toerekenbaar. Nu de ene aandeelhouder geen uitstootverzoek heeft gedaan en de andere aandeelhouder wel, zal het verzoek van laatstgenoemde aandeelhouder worden toegewezen. De OK beveelt een deskundigenonderzoek naar de waarde van de aandelen van de uit te stoten aandeelhouder.

Feiten en achtergrond

Binnen de Lumen-groep bestond een samenwerking tussen Kloekenland B.V. ('Kloekenland') en Laseth B.V. ('Laseth') als aandeelhouders/bestuurders. Kloekenland hield aandelen in Lumen Group B.V. ('Lumen'), Brightstone Group B.V. ('Brightstone') en Bright People B.V. ('Bright People') Daarnaast verrichtte de DGA van Kloekenland managementwerkzaamheden voor Lumen en Brightstone op basis van een managementovereenkomst.

In het bijzonder is in de managementovereenkomst met Lumen overeengekomen dat bij een aaneengesloten ziekte van zes maanden de managementvergoeding zou worden verminderd tot 50% en dat pas na langdurige arbeidsongeschiktheid (een aaneengesloten ziekte van 12 maanden of langer) de managementovereenkomst zou kunnen worden beëindigd.

Na de ziekmelding van de DGA van Kloekenland ontstond tussen partijen onenigheid over de beëindiging van de managementovereenkomsten en de verschuldigde vergoeding. Voorts verliep de samenwerking tussen partijen niet soepel op zowel aandeelhouders- als bestuursniveau. Zo is de besluitvorming onder meer vastgelopen rond de jaarrekening en het vaststellen daarvan.

Oordeel OK over vordering tegen Lumen

Kloekenland stelt dat de managementovereenkomsten niet eenzijdig kunnen worden beëindigd en dat de managementvergoedingen moeten worden doorbetaald. Kloekenland verwijst in dit kader naar verschillende unanimiteitsvereisten voor besluiten tot het verbreken van de duurzame samenwerking tussen de aandeelhouders, alsook naar de statuten, waarin is bepaald dat de bezoldiging van bestuurders wordt vastgesteld door de algemene vergadering. Laseth voert daartegen verweer en stelt dat zij de managementovereenkomsten namens Lumen en Brightstone rechtsgeldig kan opzeggen.

De OK past bij de uitleg van de managementovereenkomst het Haviltex-criterium toe: beslissend is welke betekenis partijen in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs aan de bepalingen mochten toekennen en wat zij over en weer van elkaar mochten verwachten.

Volgens de OK volgt uit de uitleg van de managementovereenkomst met Lumen dat gedurende de eerste zes maanden van arbeidsongeschiktheid de volledige managementvergoeding verschuldigd blijft, aangezien in de bepaling staat dat na zes maanden 50% verschuldigd is. Dit betekent dus dat in de eerste zes maanden 100% verschuldigd is. Pas vanaf mei 2025, dus zes maanden na de ziekmelding sinds eind oktober 2024, mocht Lumen Groep de vergoeding terugbrengen naar 50%.

Voorts oordeelt de OK dat de regeling over arbeidsongeschiktheid een beperking vormt op de contractuele opzeggingsmogelijkheden. Hoewel in andere bepalingen een andere opzeggingstermijn en opzeggingsmogelijkheid is opgenomen, dient de managementovereenkomst zo te worden gelezen dat bij langdurige arbeidsongeschiktheid pas na twaalf maanden kan worden opgezegd. De opzegging van 11 juni 2025 door Lumen leidde daardoor tot beëindiging van de overeenkomst per 1 november 2025.

Omdat Lumen de betalingen al per 1 september 2025 had stopgezet, wordt zij veroordeeld tot betaling van twee maanden managementvergoeding tegen het verlaagde tarief van 50%.

Het beroep van Kloekenland op aanvullende schadevergoeding en artikel 2:245 BW slaagt niet. Volgens de OK is geen sprake van wijziging van de bezoldiging, maar slechts van toepassing van de reeds overeengekomen regeling in de managementovereenkomst.

Oordeel OK over uitstotingsverzoek

In het kader van de uitstootprocedure overweegt de OK dat de samenwerking tussen beide aandeelhouders duurzaam is ontwricht. De verstoorde verhoudingen tussen de twee DGA's hebben hun weerslag op het functioneren van de organen binnen de vennootschappen. Op het niveau van de algemene vergadering bevinden Laseth en Kloekenland zich in een impasse. De impasse op bestuursniveau wordt doorbroken door de afwezigheid om gezondheidsredenen van de DGA van Kloekenland maar zal onmiddellijk herleven als hij in de onderneming terugkeert. De verstoorde verhoudingen zijn aan beide DGA's toerekenbaar. De verstoorde verhoudingen schaden het belang van de vennootschappen zodanig dat het gezamenlijk aandeelhouderschap van Laseth en Kloekenland in redelijkheid niet kan worden geduld.

De OK stelt verder vast dat Kloekenland geen verzoek heeft gedaan tot uitstoting van Laseth en dat Kloekenland ook niet heeft voorgesteld de aandelen van Laseth over te nemen tegen een door de OK vast te stellen prijs. De OK oordeelt dat het belang van de vennootschappen vergt dat het uitstotingsverzoek van Laseth wordt toegewezen, met gevolg dat het aandeelhouderschap van Kloekenland eindigt. De gedragingen van de DGA van Laseth staan in dit geval niet aan toewijzing in de weg.

De OK beveelt een deskundigenonderzoek naar de waarde van de aandelen van Kloekenland in Lumen, Brightstone en Bright People. De deskundige dient een waarderingsonderzoek uit te voeren en een plan van aanpak met kostenbegroting in te dienen.

Noot: belang voor de praktijk

De uitspraak laat zien dat de OK bij de uitleg van managementovereenkomsten niet alleen de

tekst van belang acht, maar ook de bedoeling van partijen en de redelijke verwachtingen over en weer. Ook blijkt uit deze uitspraak dat contractuele bepalingen over arbeidsongeschiktheid de werking van opzeggingsbepalingen kunnen beperken.

B. Mujkic, mei 2026

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 05-02-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:268

Zaaknummer: 200.356.962/01OK

Rechters: J.M. de Jongh, A.P. Wessels, E. Loesberg, A.J.C.C.M. Loonen en A.J. Brouwer

Advocaten: W.M. Smelt, M. Nuijten, A.J.A. Jansen en M.H. van Hoof

Wetsartikelen: 2:336a BW

RECHTSPRAAK

Oprichters Getir/Mubadala

In deze enquêteprocedure speelt onder meer de vraag of het aan een bestuurder van een vennootschap is overgelaten om te beoordelen of hij is belast met een tegenstrijdig belang dat in de weg staat van zijn deelname aan de beraadslaging en besluitvorming door het bestuur dan wel of het aan de overige bestuurders is om daarover te beslissen. De HR overweegt dat indien een verschil van inzicht bestaat over een eventueel tegenstrijdig belang van een bestuurder of indien een bestuurder geen melding heeft gedaan over zijn mogelijke tegenstrijdig belang, het aan de overige bestuurders is om te beslissen of sprake is van een tegenstrijdig belang.

Feiten

Centraal in deze enquêteprocedure staat Getir B.V. ('Getir') en de procedure is geïnitieerd door de oprichters van Getir.

Vader en zoon – twee van de oprichters – worden op enig moment benoemd tot niet-uitvoerende bestuurders van Getir ('de Founder-bestuurders'). Tegelijkertijd zijn de Founders-bestuurders met MC Management 12 RSC Limited, MIC Capital Management 39 RSC Limited en MIC Capital Management 68 RSC Limited (hierna gezamenlijk: 'Mubadala'), medeaandeelhouders en veruit de grootste financiers van Getir, een term sheet overeengekomen waarin is opgenomen dat op nader uit te werken voorwaarden een zogenoemde hive-out ('H-O') zou plaatsvinden waarbij de kern-onderneming van Getir in Turkije tegen kwijtschelding van de schulden aan Mubadala zou worden toebedeeld en de oprichters van Getir ('de Oprichters') de aandelen zouden verkrijgen in de andere, deels verlieslatende, dochterondernemingen van Getir ('de TS').

Mubadala en de Oprichters zijn het uiteindelijk niet eens geworden over de voorwaarden van de H-O en intussen verslechterde de financiële toestand van Getir (verder). Eind 2024 liet Mubadala aan de Oprichters weten dat er geen uitvoering meer kan worden gegeven aan de TS en ook dat zij niet bereid is om verdere financiering te verstrekken. Mubadala heeft de Oprichters toen een finaal aanbod gedaan; aan het bestuur van Getir heeft zij toen geschreven dat indien de Oprichters het aanbod niet zouden accepteren, zij met Getir tot een transactie wenst te komen waarbij onder meer alle door Getir gehouden aandelen in Getir Turkije en haar (andere) dochterondernemingen worden overgedragen aan Mubadala tegen kwijtschelding van de schulden uit hoofde van de aan Getir verstrekte kredieten en leningen ('de Voorgestelde Transactie').

Begin 2025 hebben de uitvoerende bestuurders van Getir besloten om (i) de zoons van de vader te ontslaan als bestuurders van Getir Turkije en (ii) in te stemmen met de Voorgestelde Transactie, onder gewijzigde voorwaarden ('de Besluiten'). De niet-uitvoerende bestuurders zijn even later op de hoogte gesteld van het schriftelijk toegelichte bestuursbesluit met het verzoek daarmee in te stemmen, hetgeen de Oprichters niet hebben gedaan.

OK

De Oprichters hebben de OK verzocht om een onderzoek te gelasten naar het beleid en de gang van zaken van Getir. De OK heeft het verzoek afgewezen en daartoe overwogen dat:

- de Founders-bestuurders een tegenstrijdig belang hadden bij de totstandkoming van de Besluiten
- het tegenstrijdig belang bestaat uit het persoonlijk belang van de Founder-bestuurders bij de nakoming van de in de TS gemaakte afspraken, terwijl uit de mededelingen van Mubadala eind 2024 aan de Oprichters en het bestuur van Getir volgt dat als de Voorgestelde Transactie doorgang zou vinden, nakoming van de TS dan niet meer mogelijk zou zijn; en
- dat de uitvoerende bestuurders van Getir zich op goede gronden op het standpunt hebben gesteld dat de Founder-bestuurders niet deel zouden mogen nemen aan de beraadslaging en besluitvorming over het al dan niet aanvaarden van de Voorgestelde Transactie.

HR

In cassatie voeren de Oprichters aan dat de OK heeft miskend dat het, bij gebreke van een andersluidende (statutaire) regeling, (in beginsel) aan de bestuurder met een tegenstrijdig belang is om te beslissen of hij aan de besluitvorming kan deelnemen en indien daarover een verschil van inzicht bestaat dat niet in overleg kan worden opgelost, het aan de rechter, zo nodig in kort geding, is om daarover te beslissen.

De HR overweegt dat het aan de bestuurder met een mogelijk tegenstrijdig belang is om een zo groot mogelijke openheid te betrachten en dit mogelijke tegenstrijdige belang te melden aan zijn medebestuurders. In geval van verschil van inzicht daarover is het niet aan de betrokken bestuurder zelf, maar aan zijn medebestuurders om te beslissen of de betrokken bestuurder daadwerkelijk een tegenstrijdig belang heeft en daarom niet behoort deel te nemen aan de beraadslaging en besluitvorming over het onderwerp, aldus de HR. De HR voegt daar nog aan toe dat het voorgaande ook geldt indien de betrokken bestuurder aan zijn medebestuurders geen melding heeft gedaan van zijn mogelijke tegenstrijdige belang.

M.J. (Mike) van de Graaf, mei 2026

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:592

Zaaknummer: 25/01580

Rechters: M.J. Kroeze, C.E. du Perron, F.R. Salomons, G.C. Makkink en K. Teuben

Advocaten: J.W.H. van Wijk, J.W. de Jong, B.M.H. Fleuren en R.A. González Nicolás

Wetsartikelen: 2:239 lid 6 BW en 2:350 BW

RECHTSPRAAK

Verkoop familiebedrijf. Besluitvorming door certificaathouders. Onrechtmatig handelen bestuurders jegens certificaathouder?

Eén van de certificaathouders (appellant) start een procedure bij de Rechtbank Den Haag waar hij stelt dat de besluiten die hebben geleid tot de verkoop van de aandelen in het familiebedrijf vernietigbaar zijn wegens strijd met de statuten van de STAK en met artikel 2:8 BW. Voorts stelt appellant dat gedaagde partijen onrechtmatig hebben gehandeld (art. 6:162 jo. 2:8 en/of 2:9 BW) door de aandelen te (doen) verkopen en dat hij daardoor schade heeft geleden. Appellant had het familiebedrijf zelf willen voortzetten. De Rechtbank Den Haag wijst alle vorderingen af. In hoger beroep beperkt appellant zich tot de vordering tot vervangende schadevergoeding. Ook het Hof Den Haag wijst de vorderingen van appellant af. Aan de verkoop liggen rechtsgeldige besluiten ten grondslag. Tevens is de beslissing om te verkopen een bestuursaangelegenheid en is de vertegenwoordigingsbevoegdheid van de betreffende bestuurder van de beheermaatschappij respectievelijk de STAK niet bestreden. Door na een zorgvuldig uitgevoerd proces te verkopen aan de hoogste bidder voor een prijs die materieel niet afwijkt van de opgestelde waardering, kan de bestuurder geen persoonlijk ernstig verwijt worden gemaakt.

Inleiding

De kwestie betreft een van oudsher familiebedrijf. De procespartijen hebben op enig moment na het overlijden van hun vader de certificaten in de STAK geërfd. De onderneming houdt zich bezig met het bouwen, verhuren en verkopen van containerpontons, duwbakken en splijtbakken. De STAK houdt alle aandelen in de beheermaatschappij, die op haar beurt alle

aandelen houdt in de holdingmaatschappij. Appellant is één van de certificaathouders.

Vanwege een verschil van inzicht tussen enerzijds de drie certificaathouders en anderzijds het (toenmalige) bestuur van de beheermaatschappij en het bestuur van de STAK hebben eerstgenoemden een enquêteverzoek ingediend, gevolgd door een gelijkloidend verzoek van de STAK en de beheermaatschappij. De OK wijst alleen het verzoek van laatstgenoemde partijen toe en gelast een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken binnen de holdingmaatschappij (als houdstermaatschappij van diverse werkmaatschappijen). De OK benoemt een OK-commissaris bij de holdingmaatschappij die het ook tot zijn taak mag rekenen een minnelijke regeling tussen partijen te beproeven.

Verkoopproces

Enige tijd later berichten de certificaathouders het bestuur van de STAK dat zij hun belang in de beheermaatschappij willen verkopen vanwege de stroeve verstandhouding tussen hen en de directie van de onderneming en het STAK-bestuur. Intussen vindt een waardering plaats van de onderneming, wordt een nieuwe bestuurder benoemd bij de STAK en de beheermaatschappij en worden de statuten van de STAK gewijzigd, waarbij het bestuur van de STAK bevoegd is om de aandelen te vervreemden, indien met volstreekte meerderheid in de vergadering van certificaathouders (dus twee van de drie certificaathouders) wordt ingestemd met de verkoop. Vervolgens geeft appellant te kennen dat hij het belang in de beheermaatschappij wenst te kopen, onder meer vanwege zijn wens het concern binnen de familie te houden. De bestuurder van de STAK en de beheermaatschappij vragen appellant een bedrijfsplan op te stellen en uiten hun bezwaren tegen de gewenste overname door appellant.

Gedrag appellant

Appellant misdraagt zich in deze periode jegens de bestuurders. Ook trekt hij zich terug uit het verkoopproces. Enige tijd later biedt appellant wederom aan de aandelen te kopen. Appellant concretiseert of onderbouwt zijn bod niet. De overige twee certificaathouders spreken zich uit tegen overname van alle certificaten door appellant. Op verzoek van de beheermaatschappij en de holdingmaatschappij verbiedt de OK appellant om anders dan via zijn advocaat of in een vergadering van certificaathouders contact te hebben met de bestuurder van de holdingmaatschappij. Intussen lopen onderhandelingen met een potentiële koper met betrekking tot de aandelen in enkele dochtervennootschappen van de beheermaatschappij, waaronder de holdingmaatschappij. Enige tijd later, en nadat meerdere informatieve vergaderingen van certificaathouders hebben plaatsgevonden, wordt de verkooptransactie met een potentiële koper in de vergadering van certificaathouders

goedgekeurd. Appellant heeft zich voor deze vergadering afgemeld. De verkoop van de aandelen in de dochtervennootschappen wordt uitgevoerd.

Procedure rechtbank

Appellant start een procedure bij de rechtbank waar hij stelt dat de besluiten die hebben geleid tot de verkoop van de aandelen vernietigbaar zijn wegens strijd met de statuten van de STAK en met artikel 2:8 BW. Voorts stelt appellant dat gedaagde partijen onrechtmatig hebben gehandeld (art. 6:162 jo. 2:8 en/of 2:9 BW) door de aandelen te (doen) verkopen en dat hij daardoor schade heeft geleden. Appellant vordert vernietiging van de besluiten die ten grondslag liggen aan de verkoop en levering van de aandelen. Verder vordert appellant een schadevergoeding. De rechtbank wijst alle vorderingen af. Appellant heeft geen belang bij de vernietiging van de besluiten en daarvoor bestaat ook geen materiële grond, aldus de rechtbank. Er bestaat ook geen grond voor veroordeling van de gedaagde partijen tot het betalen van schadevergoeding, omdat deze vordering is gekoppeld aan de vernietiging van de besluiten.

Procedure in appèl

In hoger beroep beperkt appellant zich tot de vordering tot vervangende schadevergoeding. Appellant vordert een verklaring voor recht dat ieder van geïntimideerden schadelijkelijk is jegens hem voor de door hem geleden schade, nader op te maken bij staat. Appellant is van mening dat (het proces van) de verkoop dermate onzorgvuldig is uitgevoerd dat dit tot een aanspraak op schadevergoeding leidt. Hij heeft nooit een reële kans gehad de onderneming te kopen en hem is informatie onthouden, aldus appellant. Verder is er tegen een veel te lage prijs verkocht en op zeer slechte condities die appellant in privé raken.

Volgens het hof miskent appellant dat de certificaathouders zelf in het verleden hebben aangegeven dat zij hun belang in de beheermaatschappij (waaronder de dochtervennootschappen) wensen te verkopen. De andere twee certificaathouders hebben deze wens altijd gehandhaafd en appellant heeft op enig moment zijn instemming met het verkoopproces bevestigd. Daarnaast liggen aan de verkoop rechtsgeldige besluiten ten grondslag. Tevens is de beslissing om te verkopen een bestuursaangelegenheid en is de vertegenwoordigingsbevoegdheid van de betreffende bestuurder van de beheermaatschappij respectievelijk de STAK niet bestreden. Appellant heeft meerdere malen de kans gekregen de onderneming te kopen. Het is aan appellant dat hij desverzocht nooit een onderbouwd businessplan en financieringsvoorstel heeft verstrekt. Appellant heeft voldoende informatie ontvangen om een dergelijk plan op te stellen. Toen een plan van appellant uitbleef, is het verkooptraject voortgezet, hetgeen heeft geresulteerd in de verkoop aan de hoogste bidder. Dit

maakt niet dat onzorgvuldig jegens appellant is gehandeld, temeer niet daar de verkoop aan de hoogste bieder de steun van de twee andere certificaathouders had.

Appellant stelt zich verder op het standpunt dat bij de verkoop alleen met de belangen van de certificaathouders rekening gehouden zou moeten worden. Dit is niet juist, aldus het hof. Het bestuur van de beheermaatschappij respectievelijk de STAK moet zich bij de vervulling van zijn taak richten naar het belang van de vennootschap en de met haar verbonden onderneming. De certificaathouders hebben zelf te kennen gegeven dat bij de beoordeling van de potentiële kopers niet alleen de hoogte van de opbrengst zal meewegen, maar ook een gezond toekomstperspectief voor de ondernemingsactiviteiten en de werkgelegenheid binnen de onderneming. De belangen van de certificaathouders zijn bij de verkoop in acht genomen, aldus het hof. De verkoop was geheel volgens wens van de twee overige certificaathouders, die de vereiste tweederde meerderheid van de certificaten in de STAK hielden. Met het meewerken aan de verkoop heeft geen van de geïntimideerden onder deze omstandigheden onrechtmatig gehandeld jegens appellant. Voorts heeft appellant niet toegelicht waarom het bestuur van de beheermaatschappij een persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt door na een zorgvuldig uitgevoerd proces te verkopen aan de hoogste bieder voor een prijs die materieel niet afwijkt van de opgestelde waardering. Het hof concludeert dat geen sprake is van onrechtmatig handelen of nalaten van de geïntimideerden dan wel van tekortschieten in de op hun rustende verplichting jegens appellant. Er is dus geen plaats voor een veroordeling van een of meer geïntimideerden tot vergoeding van schade aan appellant.

A.M. Dumoulin-Siemens, mei 2026

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 02-12-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:2604

Zaaknummer: 200.342.472/01

Rechters: G.C. de Heer, J.W. Frieling en A.F.J.A. Leijten

Advocaten: P. Quist, M.V.A. Heuten, R.M. Leeuwenburgh en S.V. Stephenson

Wetsartikelen: 6:162 BW, 2:8 BW en 2:239 lid 5 BW